

Con là Bang. Con ở trong rừng sâu, đang viêm da chảy mủ hôi hám, nóng sốt, không mọc lông. Bị mẹ Ninh chụp bả bao đem về bắt tắm bắt uống thuốc rồi còn bắt ăn đủ thứ, vì mẹ Ninh thấy con ốm quá.

Con thấy phiền phức nên hồi đầu con quạu ghê lắm, gầm gừ các kiểu, xong sau thấy mẹ Ninh lì quá nên con kệ luôn.

Giờ con hiểu là mẹ thương con nên con thường liếm tay liếm mặt mẹ Ninh. Mẹ đi đâu về con chạy ra đầu ngõ đón mẹ và mừng rơn.

Con vẫn đang trong quá trình điều trị viêm da, mỗi ngày con đều ăn chế độ riêng dành cho chó viêm da và suy dinh dưỡng như em Mút nên mẹ hơi vất vả.

Ba Mẹ nào thương con xin hãy nhận bảo trợ tài chánh cho con nếu Ba Mẹ không có điều kiện để nhận nuôi. Con hứa sẽ luôn ngoan ngoãn và khỏe mạnh để mẹ Ninh và bố Nghiêm không quá vất vả vì con.

The story of the little dog named CAFE

Cafe is the loneliest dog that I have ever known. In the past, he was always lonely, didn't know how to trust others and never have been loved. He was kept with other ducks on the farm. When the ducks fought for food with him, Cafe bit the ducks. The owner heard the screaming of the ducks, he hit Cafe viciously and mercilessly.

Whenever the owner walked in, Cafe would be hit again and again and again. It was so much hitting that Cafe came to hate all human beings. Even later, whenever Cafe sees the owner, Cafe didn't even glance at him (this is very abnormal for a dog to behave like that as dogs are known for their loyalty to their owners).

The day Cafe came under my protection, he bit me and my husband, with so much fear and anxiety, always in a defensive mood. Cafe is a smart little boy, who had no name under the previous owner's house. Now he understands whenever we call him Cafe, even though he still keeps distance and avoids all human contacts.

For the past two years in the new home, even though we've tried our best to love and care for him, to give him the assurance that he is safe, he still doesn't want to forgive or to accept human beings in his world. The scar in his heart is so big, so big that even he is now so loved, he quietly stands in the distance, quietly sits behind me when he has a chance, but will always run if I move my hands to caress him.

'Cafe, two years long, you get older, more quiet and more lonely. And me, I will NOT stop loving you, I will NOT stop giving up hope that one day you will open up to let me in your heart. Love you so much, my dear little boy'

Ninh (Dogs and Cats Rescue, Quang Binh)

CÂU CHUYỆN VỀ CAFE

Cafe là đứa trẻ cô độc nhất tôi từng biết, trong quá khứ nó chỉ làm lủi 1 mình, ko biết tin tưởng và chưa từng được yêu thương. Bị chủ nhốt chung với ngan vịt, khi cho ăn bị bọn ngan giành ăn nên nó cắn, chủ nghe vậy liền đánh ko thương tiếc.

Cứ mỗi lần chủ xuất hiện là đòn roi tới tấp đến nỗi nó ghét con người, ghét đến nỗi sau này thấy chủ nó cũng ko buồn nhìn (điều này là ko bình thường với loài chó vốn dĩ trung thành). Ngày Cafe về với tôi, lúc đó nó tặng cả 2 vợ chồng mỗi người 1 vết sẹo bằng đúng 2 dấu răng, ánh mắt sợ hãi và luôn ở tư thế đề phòng. Con là đứa trẻ thông minh, ở nhà cũ ko có tên nhưng khi đc đặt tên con hiểu ngay đó là tên gọi của mình, dù con vẫn giữ thái độ thờ ơ lãnh đạm.

2 năm về nhà mới, dù cố yêu thương, dù cố vỗ về rằng con đã an toàn thì con vẫn ko muốn chấp nhận con người. Vết sẹo trong lòng con quá lớn, lớn tới nỗi dù con biết đc yêu thương nhưng vẫn chỉ lặng lẽ đứng từ xa nhìn, vẫn chỉ len lén ngồi sau lưng mẹ mỗi khi có dịp nhưng lại bỏ chạy nếu thấy bất kì động thái nào có vẻ như mẹ muốn chạm vào con.

2 năm con trở nên già hơn, lặng lẽ hơn, cô độc hơn. Còn mẹ, mẹ vẫn ko ngừng yêu thương con, ko ngừng hy vọng 1 ngày con mở lòng với mẹ. Yêu con nhiều lắm đó chàng trai.

The story of Scabies Black

Black - his name is Black but I added Scabies as a pseudonym so later on if things change I can remember easily the circumstances why he comes here.

When Quang Binh - Ha Tinh became the epicentre of the floods, I was luckily trusted by friends who gave me the responsibility of investigating the regions affected by the disasters in order to raise funds for rescue. At that time my wife and I gave our eldest daughter to our neighbours for babysitting, sometimes we had to take her with us too, our youngest one was not born yet. Black's owners live close by, at 500m from us. If it was in the city nobody would know each other but in the countryside everybody knows each other within kilometres. When seeing us passing by, the lady called us and said " We have a dog full of scabies, do you want him? He is so disgusting I am afraid to touch him. Nobody wants him. I intend to beat him to death so I can throw him away ". Our throats choked with shock, we asked " Did you give him any ointment or medicine? ". The answer " Too disgusting. I don't dare to touch. I lock him out there. Very stinky ".

When we were led to the place in the corner of the garden, dark and damp, we could smell an odour of skin infestation. It took me a while to recognize that the red piece of meat infested lying in the corner was a living creature.

Tears coming up to my eyes, I went to look for a bag to put you in, your owners kept away for fear of smell and contamination. The day you came home we put you in a crate, you were very aggressive, you didn't let us give you a bath, put ointments and give you injections, perhaps because you were long time not used to be treated with love and care. You stunk so much that our neighbour came and asked " What's going on? What is that smell? ", even he was separated to us from a large garden. After days of care and love in spite of your stinking sickness, you are recovering now, the scabies are drying up, your hair is growing up again, we can try to lure you to spray the medicine.

Black eats a lot, like he didn't eat for centuries, he can finish a whole kg of kibbles or a huge bowl of rice double the size of others. Black is very energetic and intelligent, he waits to be put out to go to pee or poo but never does it in the crate, he can differentiate whose chicken are ours to let them eat grains and whose are not to chase them away. He is so smart in such a way that before, when dad used to give him food, he would bark and greet him with lots of tail wagging when he comes home, but now when dad is busy and

mom takes over the job, he ignores dad and pays attention to mom with lots of lickings on mom's hands and face.

Enough story telling for now. We'll wait until you look handsome to tell more. Scabies Black says hello to everybody.

(Ninh)

CHUYỆN VỀ ĐEN GHỀ

Đen -. tên nó là Đen nhưng tôi lại hay gọi thêm thành Đen ghề coi như nghệ danh chính thức để sau này có thay đổi vẫn nhớ vì sao nó về đây.

Lúc Quảng Bình - Hà Tĩnh thành rốn lũ, may mắn đc bạn bè thương, tin tưởng và quan tâm nên giao cho trọng trách đi khảo sát vùng thiệt hại để quyên tiền ủng hộ bà con. Lúc đó 2 vợ chồng gửi con cho hàng xóm rồi dắt nhau đi, cũng có khi đưa theo cả con bé lớn, còn bé nhỏ lúc đó chưa sinh. Nhà chủ của Đen gần nhà tôi, nếu ở tp chắc cũng ko biết nhau nhưng ở quê thì cách cả mấy km vẫn còn biết hướng hồ chỉ cách nhau có chừng 500m. Khi thấy 2 vợ chồng đi ngang qua, bà vợ mới vội vàng gọi rồi kể " nhà có con chó ghề, mi nuôi ko vô bắt về mà nuôi. Ghề quá tao gớm, ko dám động vô, cho cũng ko ai lấy. Đang định đập cho chết đi để vứt ". Máu dồn tới cổ, uất nghẹn thay con nhưng vẫn giả vờ thảo mai hỏi : " cô tiêm thuốc hay bôi gì chưa mà đòi cho? ". Trả lời : " gớm quá ko dám động vô nên tao nhốt ở ngoài á, hôi lắm".

Lúc bước vào, đc dẫn ra góc vườn nơi con nằm, tối tăm ẩm thấp, 1 mùi hôi đặc trưng của viêm da nông nặc xộc lên. Phải 1 lúc sau tôi mới nhận ra cục thịt đỏ hồng, lở loét đang nằm co ro trong góc tối là sinh vật sống. Nước mắt ứa ra, chồng vội đi kiếm cái bao tải, rồi tự làm quen, tự túm lấy con cho vào bao, còn chủ con !? Đứng xa xa nhìn vì sợ hôi, sợ bẩn, sợ lây. Ngày con về nhà, nhốt con vào lồng, con hung dữ ko cho xúc thuốc, ko cho tiêm, ko cho tắm có lẽ do con quá lâu rồi ko được vuốt ve, ko đc tiếp xúc với yêu thương. Mùi cơ thể con bay ra nồng đến nỗi bác hàng xóm phải chạy sang hỏi có mùi gì mà ghê quá (nhà có vườn rất rộng mà còn vậy đó). Sau 1 thời gian được chăm sóc, được vuốt ve, được yêu thương bất chấp cơ thể con thế nào, giờ con đang quá trình hồi phục, lông bắt đầu lên, vết mưng mủ đã khô, đã có thể lừa lừa để xịt thuốc. Đen ăn rất nhiều, ăn như bị bỏ đói hàng thế kỉ, mỗi bữa con có thể ăn hết 1kg hạt khô hoặc 1 tô cơm gấp 2 các bạn khác. Đen là đứa rất hiếu động nhưng thông minh, có thể chờ mẹ ra mở lồng để đi vệ sinh chứ nhất quyết ko đi trong chuồng, có thể phân biệt đc đâu là gà nhà mình để cho ăn hạt cùng đâu là gà nhà hàng xóm để đuổi. Nó láu cá tới nỗi trước kia Ba hay cho ăn thì thấy Ba đi làm về là vẫy đuôi sủa nhặng lên chào đón, dạo này Ba bận nên Mẹ làm thay công việc của Ba nên bây giờ Ba về hơn khách 1 chút là ko bị sủa (quăng cho cục lơ á), còn mẹ mới là số 1, liếm tay liếm mặt đồ 😊 :))))))))))))))))))

Kể đến đó thôi, chờ ít ngày con đẹp trai rồi sẽ kể chuyện khác nữa. Đen ghề chào cả nhà

(Ninh)